

Arrest

nr. 203 260 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. CHARPENTIER
Rue de la Résistance 15
4500 HUY**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. CHARPENTIER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 juli 2016 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 25.10.2012 bij onze diensten werd ingediend door: H(...), S(...) né à (...) le (...) H(...), M(...) née à (...)

le (...) + enfants: H(...), S(...) né à (...) le (...) H(...), A(...) née à (...) le (...) H(...), A(...) née à (...) le (...) Nationalité: Serbie Adresse: (...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 21.06.2016 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3. Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden. Er werden ook aanvullende medische stukken overgemaakt voor H(...) M(...). In de initiële aanvraag 9ter dd. 25.10.2012 werden er echter geen medische elementen aangehaald voor H(...), M(...). Deze vormen bijgevolg geen voorwerp van verder onderzoek.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 12 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

Het middel luidt als volgt:

“Premier moyen pris de la violation des arts 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et de l'art 12 de la directive européenne 2013/32 du Parlement européen et du Conseil du 26.06.2013 La décision est notifiée en néerlandais et cela pose incontestablement problème. En effet, la demande visant à obtenir une autorisation de séjour pour des raisons médicales liées à un traitement inhumain et/ou dégradant éventuel, peut être assimilée à une demande de reconnaissance du statut de protection subsidiaire. La directive européenne impose en son art 12 la communication de toute décision dans un langage compréhensible pour la personne étrangère, et éventuellement avec l'assistance d'un traducteur. Cela n'a pas été le cas et l'on a demandé à la requérante de signer une décision dont elle ne peut saisir les termes. L'on peut donc considérer que la décision, incompréhensible pour la requérante, est nulle et non avenue et qu'à tout le moins, elle n'est pas motivée d'une manière compréhensible pour elle. Pour le surplus et en tout état de cause, il semble résulter de la décision que le médecin de l'Office des Etrangers considère qu'il n'y aurait pas de risque important pour la requérante en cas de retour dans son pays. Or, ce médecin prend le contrepied du médecin de la requérante, alors qu'il n'a pas examiné celle-ci. Pour motiver adéquatement sa décision, le médecin de l'O.E. aurait dû, à tout le moins, examiner cette dernière, ce qu'il n'a pas fait. La décision ne peut donc être considérée comme motivée de manière sérieuse.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met

kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Artikel 12 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming stelt het volgende:

“(…)

- e) *zij worden binnen een redelijke termijn op de hoogte gesteld van de beslissing van de beslissingsautoriteit over hun verzoek. Indien een juridische adviseur of een andere raadsman optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van de verzoeker, kunnen de lidstaten besluiten in plaats van de verzoeker deze vertegenwoordiger op de hoogte te stellen van de beslissing;*
- f) *zij worden in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, in kennis gesteld van het resultaat van de beslissing van de beslissingsautoriteit indien zij niet worden bijgestaan of vertegenwoordigd door een juridische adviseur of een andere raadsman. Daarbij wordt ook informatie verstrekt over de wijze waarop een negatieve beslissing kan worden aangevochten overeenkomstig artikel 11, lid 2.(…)”*

De opgeworpen schendingen dienen te worden bekeken in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat het volgende stelt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(…)

§ 3

(…)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(…)”

2.1.3. De bestreden beslissing is, luidens de bewoordingen ervan, volledig opgehangen aan het advies van de arts-adviseur van 21 juni 2016. Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moeten het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Aan de eerste en derde voorwaarde is alvast voldaan.

Het bijgevoegde medisch advies luidt als volgt:

“Artikel 9ter §3- 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medische getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 25.10.2012.

Ui het medisch getuigschrift SMG d.d. 09/10/2012 blijkt dat betrokkene lijdt aan een anxio-depressieve stemmingsstoornis, mogelijks in het kader van een PTSD. Hij zou vooral enorme angst hebben bij een terugkeer.

Er waren geen acute opstoten noch hospitalisaties en in het verleden werden er geen pogingen ondernomen die een gevaar waren “voor de fysieke of de psychische integriteit”, en er werden ook geen speciale beschermingsmaatregelen getroffen.

Klachten als irritatie, slaapstoornissen en dergelijke zijn weliswaar subjectieve gevoelens maar daarom nog geen objectieve vaststellingen. Niets laat ons toe de pertinentie van deze vermelde pathologie te verifiëren.

Overigens is het op basis van internationaal gevalideerde studies geweten dat zelfs als er een PTSD zou zijn, deze na verloop van tijd uitdooft, en zelfs onbehandeld nog slechts weinig problemen stelt.

(...)

Méér dan twee jaar na het optreden van een PTSD hebben psychofarmaca nauwelijks meer invloed op de symptomen dan een placebo.

In de behandelingsstrategieën van Professor G(...), maakt “medicatie zelfs geen deel uit van de behandeling bij PTSD”. Medicamenteuze behandeling drie jaar na de feiten is niet alleen nutteloos, maar bovendien zelfs contraproductief.

Bij terugkeer naar het herkomstland zou de pathologie hoogstens wat langer kunnen aanslepen, maar zonder dat de situatie een reëel risico zou inhouden.

Ook van psychotherapie (psychodynamische behandeling, psychoanalyse) is het bekend dat deze na enige tijd geen effecten meer heeft, temeer daar in voorliggend geval enorme taalbarrières zijn en er “onvoldoende evidentie beschikbaar is om dit aan te raden als een effectieve behandeling van PTSD”.

Er waren geen hospitalisaties noch acute opstoten, noch latere verwickelingen. Er was met andere woorden een gunstige evolutie.

Bij terugkeer naar het herkomstland zouden de vermelde psychische problemen hoogstens wat langer kunnen aanslepen, maar zonder dat de situatie een reëel risico zou inhouden.

Bijgevolg houdt de beschreven chronische depressieve stoornis van betrokkene geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of kan geen aanleiding geven tot een menonwaardige behandeling. Een terugkeer naar het land van herkomst impliceert geen pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.1.4. De verzoekende partij stelt vooreerst dat de bestreden beslissing in het Nederlands werd betekend en dat dit een probleem vormt voor haar aangezien zij geen Nederlands begrijpt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat er zich in het administratief dossier een betekende Franstalige versie van de bestreden beslissing bevindt en tevens een betekende Nederlandstalige versie van de bestreden beslissing. Bovendien kan worden verwezen naar artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat de behandeling geschiedt in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend. De Raad stelt dan ook vast dat de aanvraag, die zich in het administratief dossier bevindt, in het Nederlands is ingediend.

2.1.5. Ten slotte stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd omdat de arts-adviseur haar niet heeft onderzocht en dat het niet kan dat de arts-adviseur dan toch tot de beslissing komt dat er geen werkelijke risico bestaat bij terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad verwijst naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waar wordt gesteld dat de arts-adviseur “kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen”. De arts-adviseur is dus niet verplicht om de verzoekende partij te onderzoeken. Artikel 9ter van de voormelde wet stelt verder dat de arts-adviseur zich derhalve kan beperken tot het beoordelen van de vermelde risico's en mogelijkheden tot behandeling in zijn land van herkomst en de door de verzoekende partij aangevoerde medische getuigschriften, alsook de ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing niet voldoende is gemotiveerd omdat de verzoekende partij niet is onderzocht door de arts-adviseur.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van “het beginsel van behoorlijk bestuur”.

Het middel luidt als volgt:

“Second moyen pris de la violation du principe général de bonne administration. L'Administration a des obligations d'agir comme toute administration avisée et diligente : le moins que l'on puisse lui demander est de communiquer sa décision d'une manière compréhensible pour la personne à laquelle elle est destinée. Il résulte de ce qui vient d'être dit que manifestement, la requérante n'a pas pu comprendre la décision : elle réside en Wallonie depuis de nombreuses années et si elle peut comprendre et lire le français, elle est tout à fait incapable de pouvoir comprendre et lire une décision en néerlandais. La notification paraît donc aller à l'encontre du principe général de bonne administration. Au surplus, le principe général de bonne administration impose à l'administration de justifier des raisons de sa décision d'une manière sérieuse, ce qui aurait impliqué à tout le moins que son médecin examine la requérante, dès lors qu'il donnait un avis radicalement opposé au médecin de cette dernière.”

De verzoekende partij voert de schending aan van “het algemene beginsel van behoorlijk bestuur”, maar gaat daarmee voorbij aan het feit dat “het” beginsel van behoorlijk bestuur niet bestaat. Elk van de duidelijk omschreven algemene beginselen van behoorlijk bestuur hebben een eigen finaliteit en het komt dus aan verzoekende partij toe om hier klaarheid in te scheppen. Zij blijft daartoe in gebreke. Het middel is in zoverre niet ontvankelijk.

2.3.1. In een derde werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“Troisième moyen pris de la violation de l'art. 3 de la Convention européenne des droits de l'homme et de l'art. 9 ter de la loi du 15.12.1980. La requérante est gravement malade, ce qui ne paraît pas contesté et ce qui résulte à l'évidence des certificats médicaux déposés. Elle est originaire de l'enclave albanaise de Presevo en Serbie. Il résulte de rapports internationaux que les soins ne sont pas accessibles aux personnes appartenant à cette minorité et qu'il est notamment impossible de pouvoir trouver des médecins parlant l'albanais. La décision ne justifie pas d'une réponse adéquate à cet égard et viole incontestablement l'art. 9 ter de la loi du 15.12.1980. Au surplus, il apparaît à l'évidence, compte tenu de la gravité de la maladie de la requérante, que celle-ci serait victime d'un traitement inhumain et/ou dégradant si elle devait être contrainte au retour.”

2.3.2. De verzoekende partij stelt in eerste instantie dat zij tot een Albanese minderheid in Servië behoort en dat er internationale rapporten voorhanden zijn die stellen dat medische zorgen niet toegankelijk zijn voor personen die tot deze minderheid behoren en zij derhalve geen artsen kan vinden die Albanees spreken.

Uit de aanvraag blijkt dat verzoekende partij niet heeft gewezen op het feit dat zij behoort tot een Albanese minderheid en niet heeft verwezen naar rapporten die stellen dat medische zorgen niet toegankelijk zijn voor personen die tot deze minderheid behoren, zodat zij dit element niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Ten slotte stelt de verzoekende partij dat het uit de bewijsstukken volgt dat zij slachtoffer zal zijn van onmenselijke en vernederende behandeling indien zij terug naar haar land van herkomst zal moeten keren.

De Raad merkt allereerst op dat om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen er door de verzoekende partij moet worden aangetoond dat er werkelijk ernstige en zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat er in het land waarnaar zij mag worden teruggesteerd een ernstig en reëel risico bestaat voor blootstelling aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Dit moet bovendien met een begin van bewijs worden gestaafd en er dienen concrete, op de persoonlijke situatie betrokken feiten worden aangebracht. Met de loutere bewering dat verzoekster deel uitmaakt van de Albanese minderheid in Servië en het onmogelijk zou zijn om artsen te vinden die Albanees spreken, wordt geen schending van voornoemd artikel aangetoond. Bovendien wijst de Raad erop dat de arts-adviseur in zijn advies van 21 juni 2016 stelt dat een terugkeer naar het land van herkomst geen pejoratieve invloed zou impliceren op de evolutie van de aangehaalde medische problematiek van verzoekster, gezien er zelfs onbehandeld geen risico voor het leven noch voor de fysieke integriteit noch op een vernederende en onmenselijke behandeling bestaat. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich beperkt tot beweringen. Zij legt geen bewijsstukken voor die er op duiden dat zij slachtoffer zal zijn van een onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer.

Een schending van artikel 3 van het EVRM noch van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC